

återvändningsgränd

en chloe fine psykologisk spänningsroman - bok 3

blake pierce

Blake Pierce

Återvändningsgränd

Аннотация

“En rysare och thriller som är ett riktigt mästerverk. Blake Pierce har gjort ett fantastiskt jobb med att utveckla karaktärer med en psykologisk komponent som är så välbeskriven att man kan leva sig in i hur de tänker, känna deras rädslor och glädjas över deras framgångar. Denna bok är full av oväntade tvister och kommer att hålla dig vaken tills du har läst ut den sista sidan.” --Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (ang. Borta) ÅTERVÄNDNINGSGRÄND (En Chloe Fine Psykologisk Spänningsroman) är bok #3 i en ny serie av psykologiska spänningsromaner skrivna av bästsäljande författare Blake Pierce, vars främsta bästsäljare BORTA (Bok #1) (gratis att ladda ner) har över 1,000 5-stjärniga recensioner. FBI GVG Specialagent Chloe Fine, 27, tvingas djupdyka i en privilegierad värld full av skvaller, lögner och hemligheter, för att kunna lösa mordet på den till synes perfekta hustrun och mamman som mördas natten efter hennes 20:e gymnasieåterförening. Gamla gymnasiekompisar som nu närmar sig fyrtio, har återvänt till den privilegierade förorten för att uppfostra sina barn. De sociala grupper som höll dem vid liv och skapade deras identiteter för 20 år sedan, återuppstår. Den 20:e gymnasieåterföreningen blåser liv i gamla minnen, svek, bitterhet och hemligheter, men skapar också ny smärta en generation senare. Samma natt mördas deras före detta skoldrottning, som

hittas död i sitt eget hem. I denna till synes perfekta och felfria småstad spökar det förflutna - och alla, precis alla, misstänks för brottet. Kan Chloe Fine lösa mordet - samtidigt som hon brottas med sina egna demoner från det förflutna och hennes fängslade pappas potentiella frigivande? En känslomässig psykologisk spänningsroman med komplexa karaktärer, småstadsatmosfär och pulshöjande spänning - ÅTERVÄNDNINGSGRÄND är bok #3 i en fängslande ny serie, som kommer att hålla dig vaken in på småtimmarna. Bok #4 i CHLOE FINE serien kommer snart.

Содержание

PROLOG	9
KAPITEL ETT	12
KAPITEL TVÅ	19
KAPITEL TRE	25
KAPITEL FYRA	39
KAPITEL FEM	48
KAPITEL SEX	54
KAPITEL SJU	66
Конец ознакомительного фрагмента.	68

å t e r v ä n d n i n g s g r ä n d

(en chloe fine psykologisk spänningsroman - bok 3)

b l a k e p i e r c e

Blake Pierce

Blake Pierce är författaren bakom den bästsäljande rysarserien RILEY PAGE, som består av tretton böcker (det kommer fler). Blake Pierce har också skrivit rysarserien MACKENZIE WHITE, som består av nio böcker (det kommer fler); rysarserien AVERY BLACK, som består av sex böcker; rysarserien KERI LOCKE, som består av fem böcker; rysarserien MAKING OF RILEY PAIGE, som består av två böcker (det kommer fler); rysarserien KATE WISE, som består av två böcker (det kommer fler); och de två psykologiska spänningsromanerna om CHLOE FINE (det är fler på väg).

Blake är en filtig läsare och hon har älskat rysare och thrillers hela sitt liv. Hon blir glad när ni hör av er, så gå gärna in på www.blakepierceauthor.com för mer information och kontaktuppgifter.

Copyright © 2018 by Blake Pierce. Alla rättigheter förbehålles. Med undantag tillåtna i enlighet med U.S. Copyright Act of 1976, får ingen del av denna publikation återskapas, distribueras eller vidarebefordras på något vis, eller förvaras på en databas eller informationssökningssystem, utan författarens medgivande. Denna e-bok är endast ämnad för personlig

njutning. Denna e-bok får inte vidare säljas eller vidarebefordras till andra personer. Om du skulle vilja dela boken med någon, var snäll och köp ytterligare en kopia för varje mottagare. OM du läser denna bok och inte har köpt den, eller om den inte var inköpt till dig, var vänlig och återlämna den och köp en egen kopia. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete. Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser, och incidenter, är antingen en produkt av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Varje likhet med faktiska personer, levande eller döda, är en ren tillfällighet. Omslagsbild Copyright robsonphoto, använd med licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE-RYSARE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

LOCKAD (Bok #4)

EN SERIE AV PSYKOLOGISKA

SPÄNNINGSTHRILLERS OM JESSIE HUNT

DEN PERFEKTA HUSTRUN (Bok #1)

DET PERFEKTA KVARTERET (Bok #2)

CHLOE FINE PSYKOLOGISKA

SPÄNNINGSROMANER

GRANNEN (Bok #1)

GRANNENS LÖGN (Bok #2)

ÅTERVÄNDNINGSGRÄND (Bok #3)

KATE WISE RYSARSERIE

OM HON VISSTE (Bok #1)

OM HON SÅG (Bok #2)

DECKARSERIEN OM MACKENZIE WHITE

INNAN HAN DÖDAR (Bok #1)

INNAN HAN SER (Bok #2)

KAPITEL

PROLOG

KAPITEL ETT

KAPITEL TVÅ

KAPITEL TRE

KAPITEL FYRA

KAPITEL FEM

KAPITEL SEX

KAPITEL SJU

KAPITEL ÅTTA

KAPITEL NIO

KAPITEL TIO

KAPITEL ELVA

KAPITEL TOLV

KAPITEL TRETTON

KAPITEL FJORTON

KAPITEL FEMTON

KAPITEL SEXTON

KAPITEL SJUTTON

KAPITEL ARTON

KAPITEL NITTON

KAPITEL TJUGO

KAPITEL TJUGOETT

KAPITEL TJUGOTVÅ

KAPITEL TJUGOTRE

KAPITEL TJUGOFYRA

KAPITEL TJUGOFEM

KAPITEL TJUGOSEX

KAPITEL TJUGOSJU

KAPITEL TJUGOÅTTA

PROLOG

Jerry Hilyard körde upp sin Mercedes Benz på uppfarten utanför sitt hus strax efter klockan ett en måndagseftermiddag och log brett för sig själv. Det fanns inget bättre än att ha sitt eget företag och vara rik nog att åka hem precis när man kände för det.

Jerry såg fram emot att se förvåningen i sin hustrus ansikte när hon fick veta att han skulle ta ut henne på en överraskningslunch. Han hade egentligen föredragit brunch, men han visste att Lauren fortfarande var bakfull från kvällen innan. Hon hade varit ute alldeles för sent, eftersom hon hade valt att gå på sin 20e gymnasieåterförening – vilket han inte kunde förstå sig på. Han tänkte att hon kanske skulle vara mindre grinig nu på eftermiddagen; kanske till och med kunna få i sig en Bloody Mary eller två.

Han log när han tänkte på de goda nyheterna han skulle dela med sig av: deras tvåveckorssemester i Grekland. Bara han och hon, utan barnen. De skulle åka nästa månad.

Jerry gick in genom dörren med portföljen i handen och kände sig uppspelt när han tänkte på deras eftermiddag. Dörren var låst, men det var inte ovanligt. Hon hade alltid haft svårt att lita på folk, även i ett välbärgat område som deras.

När han låste upp dörren och gick in i köket för att hälla upp ett glas vin, reagerade han på att det inte kom något ljud från tv:n i sovrummet. Huset var precis lika tyst som det hade varit

på morgonen, innan han hade åkt till jobbet. Kanske var hon fortfarande väldigt bakfull?

Han undrade hur det hade gått på återföreningen. Hon hade inte sagt någonting om det på morgonen. Han hade gått i samma klass som hon, men han avskydde sentimentalt strunt som gymnasieåterföreningar. Det var bara en ursäkt för alla att få jämföra sig med varandra och se vem som hade lyckats bäst. Men när Laurens kompisar hade övertalat henne att gå hade hon verkligen hetsat upp sig över att få återse några av de gamla klasskompisarna. Eller det var intrycket han hade fått i alla fall. Det höga alkoholintaget indikerade kanske att det hade varit en tuff kväll, på alla sätt och vis.

Dessa tankar snurrade i Jerrys huvud när han gick upp för trapporna till övervåningen där deras sovrum låg. Men när han kom fram till dörren stannade han upp.

Det var väldigt tyst.

Visst, det vore egentligen inte så konstigt om Lauren hade tagit sig en tupplur istället för att slå igång Netflix och sträckkolla på vad det nu var för serie som gällde denna vecka. Men det var en annan slags tystnad... som om hon varken rörde på sig eller andades där inne. Det var som om han kunde höra tystnaden – en tystnad han bokstavligen kunde känna.

Det är någonting som inte stämmer, tänkte han.

Det var en skrämmande tanke, men trots rädslan öppnade han dörren. Han var tvungen att ta reda på, var tvungen att försäkra sig om att...

Försäkra sig om vadå?

Först kunde han bara se rött. På lakanen och väggarna... en mörkröd nyans så tjock och mörk att det nästan var svart på vissa ställen.

Ett skrik tryckte sig ut genom lungorna och ut genom munnen. Han visste inte om han skulle springa fram till henne eller ner för trapporna till telefonen.

Slutligen gjorde han varken eller. Hans ben vek sig under tyngden av hans plågsamma skrik och han ramlade ner på golvet, som han började hamra med sina knutna nävar inför den förskräckliga synen han hade framför sig.

KAPITEL ETT

Chloe fokuserade, kisade lite till genom pistolens sikte och sköt.

Rekylen var lätt, vilket även skottet var... Hon upplevde det nästan som fridfullt. Hon andades djupt och sköt igen. Det var enkelt och kändes helt naturligt för henne just nu.

Hon kunde inte se hur hon hade träffat måltavlan i slutet av skjutbanan, men hon visste att hon hade fått till minst två bra skott. På senare tid hade hon fått en bra känsla för det. Det var ett av bevisen på att hon började bli en allt bättre agent. Hon kändes sig mer bekväm med sin pistol; magasinet och avtryckaren kändes som en förlängning av hennes egen hand när hon verkligen var inne i zonen. Förut hade hon bara gått till skjutbanan för att lära sig mer och för att bli en bättre skytt. Men nu njöt hon av det. Hon kände sig fri på något vis, som om det var en slags befrielse, även om hon bara sköt på pappfigurer.

Och hon behövde verkligen den känslan nuförtiden.

Det hade varit stillastående på jobbet ett par veckor nu, så Chloe hade fått lov att nöja sig med att assistera andra agenter med datainsamling och research. Hon hade nästan fått chansen att jobba med en arbetsgrupp som försökte sätta dit ett litet hackerteam, vilket hon hade blivit alldeles till sig över. Det var då hon hade insett hur händselöst hennes liv hade varit den senaste tiden.

Det var därför hon hade bestämt sig för att besöka skjutbanan. Det var inte nödvändigtvis hennes favorithobby, men hon visste att hon dessutom behövde träningen. Även om hon hade varit en av de bästa i klassen på akademien, var det ännu viktigare nu när hon hade flyttats från den Kriminaltekniska Expertgruppen till Programmet för Gripanden av Våldsamma Gärningsmän. I det här läget var det alltid positivt att bli en bättre, skarpare skytt.

Hon fortsatte skjuta på måltavlan nästan femtio meter bort och plötsligt insåg hon varför folk tyckte så mycket om att vara här. Man var helt själv. Det var bara du, ditt vapen och målet du siktade på. Det var otroligt Zen på ett vis – fokusen och intentionen bakom det. Och sedan hörde man ljudet av skottet som fyllde det tomma luftrummet. Chloe hade alltid varit fascinerad av hur nära man kunde komma sitt vapen. När hon var ordentligt fokuserad var det som att hennes arm och hennes Glock blev ett; som om hon kunde kontrollera vapnet med sin tankekraft. Det fick henne också att inse hur viktigt det var för henne att påminna sig själv om att bara använda vapnet när det var absolut nödvändigt. Eftersom hon började känna sig så van med vapnet kunde det nästan börja kännas för naturligt att trycka på avtryckaren.

När hon var färdig på skjutbanan samlade hon in sina måltavlor och gick igenom dem. Hon hade ett förvånansvärt högt antal prickträffar, men också några missar utefter kanterna.

Hon tog några bilder på måltavlorna och skrev ner lite anteckningar, för att göra bättre ifrån sig nästa gång. Sedan

kastade hon måltavlorna och gick iväg från skjutbanan. På vägen ut greps hon av en ny känsla, som hon kunde tänka sig var en stor favorit bland de som spenderade mycket tid på skjutbanan. Det var känslan av alla rekyler som vibrerade i händerna och handlederna. Det skapade en unik känsla hon inte kunde sätta ord på.

Hon gick ut till lobbyn och såg ett bekant ansikte som kom in genom dörren precis när hon skulle gå ut. Det var Kyle Moulton, mannen som var hennes partner, men också mannen hon inte hade sett mycket av de senaste veckorna, eftersom det hade varit så stillastående. Hon greps av en klassisk skolflickepanik när Moulton log varmt mot henne.

“Agent Fine”, sa han, med en nästan sarkastisk ton. De kände varandra tillräckligt väl för att skippa titeln Agent och bara använda förnamnen. Chloe var dessutom övertygad om att det inte bra var hon som kände att den romantiska spänningen mellan dem växte sig allt starkare. Hon hade känt på sig det nästan omedelbart första gången hon hade sett honom, och känslan hade varit den samma för tre månader sedan när de hade löst sitt första fall tillsammans.

“Agent Moulton”, svarade hon.

“Lättar du på trycket eller har du bara inget bättre för dig?”
frågade han.

“Både och”, sa hon. “Jag känner mig rastlös på senare tid, om du förstår vad jag menar?”

“Det gör jag. Tycker också att det är trögt att sitta bakom

skrivbordet. Men... tja, jag visste inte att du brukade komma till skjutbanan.”

“Försöker bara vässa mina skickligheter.”

“Aha”, sa han och log.

Tystnaden som följde var den typiska tystnaden Chloe började vänja sig vid. Hon hatade att föreställa sig grejer, men hon föreställde sig ändå att han kände precis som hon. Det var uppenbart, med tanke på blickarna de gav varandra och Moulton kunde inte ens se henne i ögonen i mer än tre sekunder – som just nu, i det ögonblicket, där de stod bredvid varandra i dörröppningen till skjutbanan.

“Ok, men alltså”, sa Moulton, “det här kanske låter dumt och det kanske till och med är lite olämpligt av mig att fråga, men jag undrar om du vill äta middag med mig ikväll. Alltså, inte som partners.”

Chloe kunde inte dölja leendet som spreds över hennes läppar. Hon ville säga något lite vasst och sarkastiskt till honom. Kanske en kliché som “Det var väl på tiden”, eller något sådant.

Istället sa hon bara: “Ja, det skulle jag verkligen vilja göra. “

“Ärligt talat, har jag velat bjuda ut dig ett tag nu, men... tja, det var så mycket att stå i. Men under de senaste veckorna har det varit desto lugnare.”

“Jag är glad att du bestämde dig för att fråga mig nu.”

Tystnaden infann sig återigen och den här gången kunde han möta hennes blick ordentligt. För ett ögonblick var hon ganska säker på att han skulle kyssa henne. Men ögonblicket passerade

och han nickade mot dörrarna.

“Ok, men då ses vi sen”, sa han. “Ring mig och låt mig veta vilken restaurang du skulle vilja gå till.”

“Det ska jag.”

Hon stod där en stund och tittade på medan han gick ut på skjutbanan. Hon tänkte att det hade varit en lite spänd början på deras relation. Det var precis som på lågstadiet, när man hade hört från någon att det var en kille som ville ha chans på en. Det fick henne att känna sig väldigt ungdomlig och pirrig, så hon skyndade sig ut till bilen.

Klockan närmade sig fem och eftersom hon inte hade några planer bestämde hon sig för att åka raka vägen hem. Det var ingen idé att återvända till det lilla kontorsbåset bara för att se klockan ticka i en kvart eller så. När hon tänkte på hur mycket klockan var, insåg hon att hon inte hade så mycket tid på sig att förbereda sig inför middagen med Moulton. Hon hade ingen aning om vilken tid han brukade äta middag, men antog att det var runt klockan sju – vilket gav henne lite drygt två timmar att hitta restaurang och välja vad hon skulle ha på sig.

Hon skyndade sig till parkeringshuset och klev in i bilen. Återigen kände hon sig alldeles pirrig i kroppen. Tänk om de skulle hamna i hennes bil av någon anledning? Den var ganska skitig, med tanke på att hon inte hade brytt sig om att städa den sedan hon och Steven hade gjort slut. Och när hon tänkte på Steven insåg hon att det var därför det kändes så ovant att gå ut på dejt. Hon hade bara haft en seriös relation före Steven, och

sedan hade hon och Steven varit tillsammans i fyra år innan de förlovade sig. Hon var inte alls van vid dejtingscenen och hela grejen kändes lite utdaterad och, om hon skulle vara helt ärlig, lite skrämmande.

Hon gjorde sitt bästa för att lugna ner sig under den femton minuter långa bilfärden hem till lägenheten. Hon hade ingen aning om hur Kyle Moultons historia såg ut eller hur ofta han dejtade. Han kanske var lika rostig som hon var. Men om man skulle döma av hans utseende, hade hon svårt att tänka sig det. Och med tanke på hans utseende hade hon ingen aning om vad han såg i henne.

Han kanske gillar tjejer med en mörk historia som kastar sig in i arbetet, tänkte hon. Killar tycker att det är sexigt nuförtiden, eller hur?

När hon hade kommit fram till sin gata hade nervsystemet lugnat ner sig en hel del. Oron började långsamt övergå till entusiasm. Det hade gått sju månader sedan hon hade gjort slut med Steven. Det var sju månader utan att ens kyssa en man, utan sex, utan...

Nu lugnar vi ner oss här, sa hon till sig själv när hon parkerade bilen i slutet av sitt kvarter.

Hon klev ut ur bilen och började gå mot lägenheten. Hon tänkte på vad hon hade i garderoben som såg bra ut, men inte för bra ut. Hon hade några idéer på vad hon kunde ha på sig, och några idéer på restauranger också, eftersom hon hade varit sugen på japanskt ett tag nu. Lite sushi kunde verkligen vara passande,

faktiskt, och -

Hon såg att det satt en man på hennes yttertrappa. Han såg ganska uttråkad ut, eftersom han vilade huvudet i ena handen, och använde den andra för att bläddra igenom mobilen.

Chloe sakta ner lite och sedan stannade hon upp. Hon kände den här mannen väl. Men det var ingen chans att det kunde vara han, ute på yttertrappan framför hennes lägenhetsbyggnad.

Inte en chans.

Hon tog långsamt ett steg framåt. Mannen märkte äntligen att hon var där och tittade upp. Deras blickar möttes och när de gjorde det kände Chloe att hennes hjärta darrade till.

Mannen som satt där var Aiden Fine – hennes far.

KAPITEL TVÅ

“Hej, Chloe.”

Han försökte låta normal. Han försökte få det att låta som om att det var helt normalt för honom att sitta där och vänta på henne utanför hennes lägenhet. Som om han ville ignorera det faktum att han hade suttit i fängelse i nästan tjugotre år, för sin inblandning i mordet på hennes mamma. Visst hade det nyligen uppdagats – tack vare hennes eget arbete – att han förmodligen var oskyldig till mordet, men i Chloes ögon skulle den där mannen alltid vara skyldig.

Men på samma gång var det också någonting inom henne som längtade efter att bara gå fram till honom. Kanske till och med ge honom en kram. Det gick inte att förneka att det var otroligt känslösamt för henne att se honom sitta där, ute i det fria.

Ändå vågade hon inte ta ett steg till. Hon litade inte på honom, och allra värst, hon litade inte tillräckligt på sig själv.

“Vad gör du här?” frågade hon.

“Jag ville bara komma och hälsa på”, sa han och ställde sig upp.

En miljon frågor surrade runt i hennes huvud. En av de mest brinnande frågorna var hur han visste var hon bodde någonstans. Men hon visste samtidigt att alla med en internetuppkoppling och lite envishet kunde ta reda på det. Istället försökte hon vara artig, utan att vara varm eller välkomnande.

“Hur länge har du varit ute?” frågade hon.

“En och en halv vecka. Jag var tvungen att samla mod innan jag kunde komma hit.”

Hon mindes att hon hade ringt till Direktör Johnson för ett par månader sedan, när hon hade fått tag på nytt bevismaterial – bevis som uppenbarligen hade varit mer än tillräckligt för att frigöra hennes far. Och nu satt han där. På grund av hennes hårda arbete. Hon undrade om han ens visste vad hon hade gjort för hans skull.

“Och det här är exakt varför jag väntade”, sa han. “Den... den här tystnaden mellan oss. Det är obehagligt och orättvist och...”

“Orättvist? Pappa, du har suttit i fängelse större delen av mitt liv... för ett brott jag vet att du inte var skyldig till, men du verkade inte ha något emot att ta skulden för det. Ja, det är klart att det är obehagligt. Och med tanke på varför du satt inne och våra senaste konversationer, hoppas jag att du förstår om jag inte dansar min väg fram till dig och gratulerar dig med blomsterbuketter.”

“Ja, jag fattar det, absolut. Men... vi har redan förlorat så mycket tid. Du kanske inte känner så just nu, eftersom du fortfarande är så ung. Men alla år jag har kastat bort, medveten om vad jag offrade... tid med dig och Danielle... mitt eget liv...”

“Du offrade allt för Ruthanne Carwile”, spottade Chloe ur sig. “Det var ditt val.”

“Det var det. Och det har jag ångrat i nästan tjugofem år nu.”

“Så, vad vill du?” frågade hon.

Hon började gå framåt och gick förbi honom, fram till sin dörr. Det krävde mer viljestyrka än hon hade trott. Att gå förbi honom, att vara så nära honom.

“Jag hoppas att vi kunde äta middag tillsammans.”

“Bara sådär?”

“Vi måste börja någonstans, Chloe.”

“Nej, det behöver vi faktiskt inte.” Hon öppnade sin dörr och vände sig tillbaka mot honom, och såg honom i ögonen för första gången. En storm av känslor välldes upp inom henne och hon gjorde allt hon kunde för att inte förlora kontrollen över sina känslor framför honom. “Du måste dra härifrån. Och kom aldrig tillbaka är du snäll.”

Han såg genuint sårad ut, men såg henne fortfarande i ögonen. “Menar du verkligen det?”

Hon ville säga ja, men det som kom ut ur hennes mun var: “Jag vet inte”.

“Hör av dig om du ångrar dig. Jag bor på -”

“Jag vill inte veta”, avbröt hon. “Om jag vill kontakta dig så hittar jag dig.”

Han log svagt, men hon kunde fortfarande se att han var sårad. “Ja, just det. Du jobbar ju på FBI nu.”

Och det som hände mellan dig och mamma är vad som fick mig att välja det yrket”, tänkte hon.

“Hejdå, pappa”, sa hon och gick in.

När dörren stängdes igen bakom henne brydde hon sig inte om att vända sig om för att se honom en sista gång. Istället

skyndade hon sig fram till hissen så snabbt hon kunde, utan att det skulle verka som om hon hade bråttom. När hiss dörrarna gled igen bakom henne och hissen rörde sig uppåt, tryckte Chloe sina händer hårt mot ansiktet och brast ut i gråt.

Hon stirrade in i garderoben och funderade ordentligt på att ringa Moulton och ställa in middagen. I så fall skulle hon inte berätta varför – att hennes pappa hade kommit ut från fängelset efter tjugotre år och plötsligt dykt upp på hennes yttertrappa. Men han i och för sig ha förstått vilket trauma det var för henne.

Men hon bestämde sig för att inte låta sin pappa förstöra hennes liv ännu en gång. Han hade redan kastat en alldeles för stor skugga över hennes liv. Och även om det inte var en stor grej att ställa in en dejt, så tänkte hon inte låta honom ha någon påverkan över henne över huvud taget.

Hon ringde Moultons nummer och när det gick direkt till röstbrevlådan, lämnade hon ett meddelande med förslag på restaurang. Sedan tog hon en snabb dusch och klädde på sig. Samtidigt som hon drog på sig ett par byxor ringde mobilen. Hon såg Moultons namn på displayen och misstänkte genast det värsta.

Han har ångrat sig. Han ringer för att ställa in.

Hon trodde verkligen att han skulle göra det när hon svarade. "Hallå?"

"Så ja, japanskt låter bra", sa Moulton. "Nu kanske det märks direkt hur ovan jag är, men jag gör inte det här så ofta. Så jag

vet inte om jag borde komma och hämta dig eller om vi bara ska ses där...?”

“Du får gärna hämta mig, om det funkar för dig”, sa hon, och tänkte på hur skitig hennes bil var. “Det finns ett ganska bra ställe inte så långt härifrån.”

“Låter bra”, sa han. “Då ses vi då.”

...Jag gör inte det här så ofta. Trots att han hade sagt det själv, tyckte Chloe att det verkade osannolikt.

Hon klädde på sig, fixade lite med håret och väntade på att det skulle knacka på dörren.

Kanske kommer det vara din pappa igen, sa hon till sig själv. Men om hon skulle vara ärlig så var det inte hennes röst hon hörde. Det var Danielles röst, nedlåtande och självsäker.

Jag undrar om hon vet att han kommit ut, tänkte Chloe. Herregud, hon kommer bli fullständig galen.

Hon hade inte tid att tänka mer på det, för det knackade på dörren. Hon stelnade till av skräck och tänkte att det var hennes pappa. Ett ögonblick kunde hon inte röra på sig. Men sedan mindes hon att Moulton hade varit precis lika obekvämt som hon hade varit, utanför skjutbanan, och insåg hur otroligt gärna hon ville se honom – speciellt med tanke på hur de senaste timmarna hade sett ut.

Hon öppnade dörren med sitt bästa leende. Moulton log också. Kanske var det för att de sällan sågs utanför jobbet, men Chloe slogs av hur sexigt hans leende var. Det hjälpte också att han såg otroligt snygg ut på ett avslappnat sätt, i skjorta och ett par fina

jeans.

“Redo?” frågade han.

“Absolut”, sa hon.

Hon stängde dörren bakom sig och de gick ut i hallen. Återigen uppstod samma tystnad mellan dem, vilket fick henne att önska att de hade kommit lite längre. Även någonting så enkelt och oskyldigt som att ta henne i handen... hon behövde någonting.

Hon insåg att denna intensiva längtan av närhet berodde på att hon hade blivit så starkt påverkad av det oväntade besöket.

Och det kommer bara bli värre nu när han är ute ur fängelset, tänkte hon, medan hon och Moulton tog hissen ner till lobbyn.

Men hon skulle inte låta honom förstöra den här dejten.

Hon tryckte undan alla tankar på sin pappa, när hon och Moulton steg ut i den varma kvällsluften. Och till hennes förvåning funkade det faktiskt.

I alla fall för stunden.

KAPITEL TRE

Den japanska restaurangen hon hade valt var ett Hibachi ställe, med stora öppna grillar som fascinerade grupper kunde samlas runt och bevittna kockarnas konstnärliga framfart. Chloe och Moulton valde ett bord i den tysta, mer privata delen av restaurangen. När båda hade satt sig ner insåg hon till sin lättnad att det kändes naturligt att sitta där med honom. I tillägg till den fysiska attraktionen, hade hon också gillat Moulton som person redan från början. Han hade livat upp den annars utmanande dagen, då hon hade blivit förflyttad från den Kriminaltekniska Expertgruppen till Programmet för Gripanden av Våldsamma Gärningsmän. Och där satt han nu och fortsatte underlätta de jobbigare aspekterna av hennes liv.

Hon ville inte förstöra kvällen genom att prata om det, men hon visste också att det bara skulle vara distraherande om hon inte fick ur sig det.

“Så”, sa Moulton och öppnade sin meny. “Det var inte konstigt att jag bjöd ut dig?”

“Det beror nog på vem du frågar”, sa hon. “Direktör Johnson kanske inte tycker det är världens bästa idé. Men, för att vara ärlig”, sa hon, “hade jag hoppats att du skulle göra det.”

“Jaha, så du är traditionell på det sättet? Du hade inte kunnat bjuda ut mig då? Du var tvungen att vänta på mig?”

“Kanske inte så väldigt traditionell, men mer sårad från ett

tidigare förhållande. Vilket jag kanske ska nämna. Upp till ungefär sju månader sedan var jag förlovad.”

Chocken i hans ansikte var bara tillfällig. Lyckligtvis såg hon inga spår av rädsla eller obehag. Innan han hann kommentera, kom servitrisen fram till bordet för att ta deras beställning. De beställde båda en Sapporo, snabbt och enkelt, för att inte tappa konversationens momentum.

“Kan jag få fråga vad som gick fel?” frågade Moulton.

“Det är en lång historia. Den förkortade versionen är att mannen var arrogant och oförmögen att klippa navelsträngen. Och när jag plötsligt hade en FBI-karriär framför mig var han inte så väldigt stödjande. Han var heller inte något stöd när det gällde mina egna familjeproblem...”

Då insåg hon att han förmodligen kände till en del av hennes förflutna. När hon hade tagit sig an fallet, och avslöjat vem som egentligen hade mördat hennes mamma, sista året på akademien, hade det så klart spridits en del rykten bland hennes kollegor.

“Jo, jag hörde lite om det där...”

Han lät kommentaren hänga i luften. Chloe tog det som att han erbjöd sig att lyssna utifall hon ville berätta mer om det. Men att det också var ok för honom om hon inte hade lust att prata om det. Och i den stunden, med tanke på allt som surrade i hennes huvud, tänkte hon att det var lika bra. Ingen idé att skjuta upp det, tänkte hon.

“Jag ska skona dig från detaljerna just nu, men jag kanske borde berätta att jag träffade min pappa idag.”

“Så han är ute nu?”

“Ja, och jag tror att det är mestadels tack vare mina upptäckter, som jag har gjort under de senaste månaderna, angående mordet på min mamma.”

Moulton fick tänka till ett slag innan han visste vad han skulle säga. Han tog några klunkar av sin öl för att vinna lite tid. Sedan kom han med det bästa svaret han kunde tänka på.

“Mår du ok?”

“Jag tror det. Det var bara väldigt oväntat.”

“Chloe, vi behövde inte gå ut ikväll. Jag hade förstått om du hade velat ställa in.”

“Jag gjorde nästan det. Men jag ville inte ge honom kontroll över ännu en del av mitt liv.”

Han nickade och under tystnaden som följde gick de igenom sina menyer. Det var fortfarande tyst vid boret när samma servitris kom fram för att ta deras beställning. När hon hade lämnat bordet böjde sig Moulton lite över bordet och frågade: “Vill du prata om det eller ska vi ignorera det?”

“Jag tror att jag helst bara ignorerar det just nu. Så länge du vet att jag kanske känner mig lite distraherad ikväll.”

Han log och reste sig sakta upp från stolen. “Det är förståeligt. Men låt mig prova en grej bara, om det är ok.”

“Vadå?”

Han tog ett stort steg mot henne, böjde sig ner och kysste henne. Först ryckte hon till lite, eftersom det kom som en överraskning. Men när hon insåg vad det var som skedde,

välkomnade hon det och besvarade hans kyss. Det var en mjuk kyss med tillräckligt mycket intensitet för att hon skulle förstå att han förmodligen hade velat göra det lika länge som hon.

Han avbröt kyssen innan det blev genant; de var, trots allt, på en restaurang, omgiven av andra människor. Och Chloe hade aldrig gillat när det blev för privat på offentliga platser.

“Inte för att klaga”, sa hon, “men vad var det där?”

“Två saker. Jag var modig... vilket jag sällan är med en kvinna. Och också för att distrahera dig... förhoppningsvis mer än din pappa.”

Hon kände sig lite snurrig i huvudet och varm i hela kroppen och suckade. “Ja, jag tror att du lyckades med det.”

“Bra”, sa han. “Och dessutom slipper jag undra Ska vi kyssa varandra i slutet av den här dejten? Den frågan vet jag aldrig svaret på.”

“Åh, efter den där kyssen, så måste vi nog det”, sa hon.

Och, liksom Moulton hade hoppats, var tankarna på hennes pappa plötsligt väldigt avlägsna.

Middagen gick mycket bättre än hon hade kunnat hoppats på. När de hade tagit sig förbi samtalsämnet om det oväntade besöket, följt av Moultons oväntade kyss, så gick det väldigt smidigt. De pratade om jobbet på FBI, musik, filmer, vänner och delade med sig av berättelser från akademien, sina intressen och hobbies. Det kändes naturligt på ett sätt som hon inte hade förväntat sig.

Tyvänn fick det henne att känna att hon skulle ha gjort sig av med Steven tidigare. Om det var det här hon hade gått miste om när hon valde honom framför alla andra på dejtscenen, då hade hon helt enkelt valt fel.

När de hade avslutat sin måltid stannade de kvar ett tag och drack några drinkar till. Moulton visade återigen hur omtänksam och tillgiven han var, genom att bara dricka två drinkar och låta Chloe beställa en tredje. Han frågade till och med om hon hellre skulle ta en taxi hem än att låta honom köra.

Strax efter klockan tio körde han hem henne och stannade till utanför byggnaden. Hon var verkligen inte full, men tillräckligt berusad för att tänka några tankar hon annars inte skulle ha tänkt.

“Det var väldigt trevligt”, sa Moulton. “Jag skulle gärna göra det igen väldigt snart, så länge du inte tror att det kommer komma i vägen för arbetet.”

“Jag med. Tack för att du äntligen bjöd ut mig.”

“Tack för att du sa ja.”

Hon hade aldrig varit så bra på att förföra, så hon svarade på kommentaren genom att böja sig fram och kyssa honom. Liksom kyssen på restaurangen, började den försiktigt och växte sedan i intensitet. Han la en hand på hennes kind och lät den glida ner för hennes nacke, sedan drog han henne närmare intill sig. Mittkonsolen satt mellan dem, så hon fick luta sig åt sidan för kunna lägga sin hand på hans överkropp.

Hon var inte säker på hur länge de kysste varandra. Det skedde långsamt och det var otroligt romantisk. När de avslutade kyssen

kände hon sig lite andfådd.

“Så, jag har redan berättat att jag aldrig riktigt dejtat förut”, sa hon. “Så om jag gör fel nu får du ursäkta mig.”

“Vad menar du?”

Hon tvekade ett ögonblick men de tre drinkarna gav henne mod. “Jag vill bjuda in dig till lägenheten. Jag skulle kunna låtsats att det är för en kopp kaffe eller en drink till, men det vore en lögn.”

Moulton såg genuint förvånad ut. Det var en min som fick henne att undra om han hade missförstått henne. “Är du säker?” frågade han.

“Det lät illa”, sa hon, genererad. “Vad jag menade var... jag skulle vilja fortsätta det här på en bekvämare plats. Men jag kommer inte... kommer inte att ligga med dig.”

Trots det svaga ljusskenet kunde hon se att han rodnade. “Det hade jag aldrig förväntat mig.”

Hon nickade, också lite generad. “Så... vill du komma med upp?”

“Det vill jag verkligen, verkligen.”

Han kysste henne igen. Den här gången var det lite mer lekfullt. Mitt i kyssen tryckte han armbågen mot armstödet på skämt.

Hon slet sig från honom och öppnade bildörren. När de gick fram till yttertrappan utanför lägenheten, insåg hon att hon inte kunde minnas när hon senast hade känt sig så... så flytande.

Flytande, tänkte hon med ett leende. Det var ett ord Danielle

hade använt en gång för att beskriva hur det kändes när man landade efter en orgasm. Minnet fick Chloe att känna sig alldeles varm inombords. Hon sträckte ut sin hand och tillsammans gick de hand i hand in i byggnaden.

De gick in i hissen och när dörrarna stängdes tryckte hon upp honom mot hissväggen och kysste honom, till sin egen förvåning. Nu när hon kunde komma åt honom ordentligt tog hon tag i honom runt midjan och drog honom intill sig. Den här kyssen var lite mer passionerad och visade honom vad hon skulle vilja göra med honom i det ögonblicket.

Han var lika ivrig och la armarna runt hennes midja. När han tryckte henne mot sin kropp och deras kroppar möttes, flämtade hon till. Det var lite genant.

Hissen stannade till så hon tog ett steg åt sidan. Hon kunde bara föreställa sig hur de andra människorna i byggnaden skulle reagera om de visste att hon hade hånglat i hissen. Hon tittade på Moulton och kände sig lite lättad när hon såg att även han andades tungt.

De gick ner längs hallen eftersom hennes lägenhet låg fyra dörrar ner. Det slog henne att Moulton var hennes första besökare, förutom Danielle.

Det är synd att jag inte tänker ödsla någon tid på att visa honom runt, tänkte hon.

Även den tanken fick henne att skämmas lite. Hon hade aldrig känt en sådan stark fysisk dragning mot en man förut. Efter ett tag hade sex blivit mer rutinartat med Steven. Och om hon skulle

vara helt ärlig, var det inte ofta hon hade känt sig tillfredsställd. Och på grund av det hade hon heller inte haft så stort behov av att vara intim med honom.

Chloe låste upp dörren och sedan gick de in i lägenheten. Hon tände kökslampan och hängde sin handväska på en av barstolarna.

“Hur länge har du bott här?” frågade Moulton.

“Sex månader kanske, antar jag. Jag har inte haft så många besökare.”

Moulton gick fram till henne och la en hand på hennes midja. När de kysstes denna gången var det långsamt och målmedvetet. Det tog bara några sekunder innan han försiktigt tryckte henne mot köksdisken och deras kyss blev allt djupare. Chloe kände sig andfådd igen, uppslukad av en innerlig lust hon inte hade känt sedan hon var med en kille för första gången på gymnasiet.

Hon avbröt kyssen länge nog för att leda honom till soffan. De satte sig ner bredvid varandra och fortsatte omedelbart. Det kändes så bra att vara med en man på det här sättet, speciellt en som fick henne att känna alla dessa känslor. Om hon räknade med den tid då det inte hade varit så hett mellan henne och Steven längre, hade det gått ungefär ett och ett halvt år sedan hon hade blivit kysst och berörd av en man på det här sättet.

Slutligen, efter vad som kändes som flera minuter, även om det säkert bara var några sekunder, lutade hon sig mot honom så att han inte hade något annat val än att lägga sig ner. Chloe la sig över honom och en av hans händer gled in under hennes

skjorta, längs ryggen. När hon kände hans hud mot sin var det som att Chloe tappade kontrollen. Hon stönade och tryckte sig mot honom och han svarade genom att föra in sin hand ännu längre längs hennes rygg och upp längs sidan av hennes bh.

Hon satte sig upp i gränsle över honom och log. Det svajade i hennes huvud och alla muskler i kroppen trånade om mer.

“Jag menade vad jag sa”, sa hon nästan ursäktande. “Jag kan inte lägga med dig. Inte redan. Jag vet att det kanske verkar gammalmodigt...”

“Chloe, det är ok. Säg bara till när det räcker, så är det så. Säg till när jag ska åka hem.”

Hon log återigen. Hans svar fick henne nästan att ändra sig. Men hon kände att det var viktigt att inte gå för fort fram. Att sitta gränsle över honom på soffan var redan lite över gränsen.

“Jag vill inte att du ska åka hem”, sa hon. “Skulle jag låta helt skruvad om jag bad dig att stanna? Inte sex, men alltså... om vi kunde sova ihop?”

Erbjudandet verkade förvåna honom. Hon antog att det var ganska skumt.

Och vet du varför du frågar en sådan konstig fråga? Det var Danielle som dök upp i hennes huvud igen, hånfull och hjälpsam på samma gång. Det är för att pappa dök upp idag och vände uppochner på din värld. Du vill ha Moulton här så att du slipper vara ensam i natt.

“Förlåt”, sa hon. “Det verkar motsägende och dumt och -”

“Nej, det är ok”, sa Moulton. “Det låter trevligt. Jag vill bara

be om en grej, dock.”

“Vad är det?”

“Mer kyssar, tack”, sa han med ett leende.

Hon log också och gav honom mer än gärna det han ville ha.

Hon vaknade till strax efter att Moulton hade klivit upp ur soffan. Hon hade blivit av med sin topp när de hånglade, men längre än så hade det inte gått. Det hade känts konstigt att somna på soffan med byxorna på, men hon var ändå stolt över sin återhållsamhet. Hon tittade på vägguret och såg att klockan var 05:10 på morgonen.

“Är du ok?” frågade hon.

“Ja”, sa han. “Jag bara... det kändes konstigt att sova över. Jag ville inte att det skulle bli knäppt på morgonen. Jag tänkte att det kanske är bäst om jag drar. Men vi hade i alla fall inte sex, så vi slipper den nivån av pinsamhet.”

“Det kanske var det som var min plan”, skojade hon.

“Ska jag skynda mig iväg och så låtsas vi att det här aldrig hände?” frågade Moulton.

“Jag tror jag vill att du stannar. Jag kan göra lite kaffe.”

“Säker?”

“Ja. Det skulle jag verkligen vilja, faktiskt.”

Hon tog på sig sin topp och gick ut i köket. Hon gjorde iordning kaffemaskinen medan Moulton tog på sig sin skjorta.

“Så det är torsdag”, sa han. “Jag vet inte varför, men det känns som lördag.”

“Är det för att det vi gjorde igår kväll vanligtvis sker på fredagskvällar? Ett sätt att kicka igång helgen på?”

“Jag vet inte”, sa han. “Det var länge sedan sist.”

“Sluta nu”, sa hon och satte igång bryggaren.

“Seriöst. Första året på gymnasiet, tror jag. Det var ett bra år för mig vad det gällde hångel utan sex.”

“Tja, det märkts inte. Det var... tja, det var mycket mer än vad jag hade förväntat mig när du plockade upp mig.”

“Samma här.”

“Men jag är glad att det hände”, tillade hon snabbt. “Allt som skedde.”

“Bra. Vi kanske kan göra det igen. I helgen, kanske?”

“Kanske”, sa hon. “Men jag känner redan att min återhållsamhet börjar förlora sin kraft.”

“Kanske det var min plan”, sa han med ett sextigt leende.

Hon rodnade och vände genast bort blicken. Hon blev själv förvånad över hur mycket hon njöt av att se honom så här flirtig.

“Ok”, sa hon. “Jag måste duscha. Du får gärna ta vad som finns i kylen om du vill äta frukost. Men det finns inte så mycket att välja på, tyvärr.”

“Tack”, sa han, och hon kunde se att han inte kunde slita blicken från henne.

Hon lämnade honom i köket och gick in till badrummet, i anslutning till det största sovrummet. Hon tog av sig kläderna, satte på duschen och gick in. Hon ville fnittra när hon tänkte på hur kvällen innan hade sett ut och kände sig som en tonåring igen.

Hon nöjt av att vara med honom och hon hade känt sig tillräckligt bekväm med honom för att veta att han inte skulle tjata på henne att de skulle ha sex. Det hade varit romantiskt på ett ovanligt sätt och vid två tillfällen hade hon nästan gått med på att ha sex ändå. Med en munterhet hon inte var van vid, hoppades hon att han skulle samla tillräckligt med mod för att komma in till henne.

Om han gör det, då är det slut på min återhållsamhet, tänkte hon.

Hon var nästan klar med sin dusch när hon äntligen hörde honom komma in i badrummet.

Bättre sent än aldrig, tänkte hon. Hela hennes kropp blev spänd av upphetsning och hon kände sig väldigt otålig på att han skulle komma in till henne.

“Hallå, Chloe?”

“Ja?” frågade hon, lite provokativt.

“Din mobil ringde precis. Kanske var lite för nyfiken... men jag kollade. Det var från byrån.”

“Jaha? Jag undrar om det har dykt upp någonting...”

Sedan hörde hon en annan mobil ringa. Den var närmre, förmodligen i Moultons hand. Chloe kikade ut från duschen och drog draperiet lite åt sidan. De utbytte en blick innan Moulton svarade på samtalet.

“Moulton”, svarade han. Han gick ut från badrummet och in i sovrummet. Chloe insåg varför och stängde av duschen. Hon tog ett badlakan från hyllan och gick ut. Chloe log mot honom medan hon virade in sig i badlakanet. Bara för att de hade hånglat

i ungefär en och en halv timme igår kväll betydde det inte att hon skulle visa sig naken för honom.

Det var inte mycket till diskussion att tjuvlyssna på. Moulton sa bara "Ok... ja, Direktörn" några gånger.

Samtalet varade inte längre än en minut och när han var klar stack han in huvudet i badrummet lite lekfullt.

"Kan jag komma in?"

Hon nickade, invirad i ett badlakan som täckte alla intima områden. "Ja. Vem var det?"

"Det var Biträdande Direktör Garcia. Han sa att han hade försökt ringa dig, men att du måste ha sovit igenom signalen." Han log mot henne och fortsatte. "Han sa att jag skulle ringa dig eller åka förbi och väcka dig. De vill sätta oss på ett fall."

Hon skrattade när hon gick ut från badrummet och ut till sovrummet. "Tror du att gårvällen kommer att påverka vårt samarbete?"

"Det kanske slutar med att jag smyger in till ditt motellrum framåt småtimmarna. Men förutom det... jag vet inte. Vi får se."

"Skulle du kunna fixa en kopp kaffe? Jag måste klä på mig."

"Jag hoppades på att få använda din dusch."

"Självklart. Även om det hade varit trevligare om du hade frågat för tio minuter sedan, när jag fortfarande var där."

"Då vet jag bättre nästa gång", sa han.

När han gick in i duschen och Chloe började klä på sig, insåg hon att hon var lycklig. Riktigt lycklig, faktiskt. Att få ett nytt fall nu, plus allt som hade hänt igår kväll... det verkade som att

hennes dag inte hade blivit förstörd av hennes pappas oväntade besök trots allt.

Men om hon hade lärt sig någonting i livet, var det att du aldrig riktigt kom undan din familj. På ett eller annat vis, dök de alltid upp igen.

KAPITEL FYRA

Ungefär samtidigt som Chloe påmindes om hur det kändes att förlora sig själv i en man, var hennes syster mitt uppe i ett mardrömsscenario.

Danielle Fine drömde om sin mamma igen. Det var en återkommande dröm hon hade haft sedan hon var tolv eller så – en dröm som verkade ha olika betydelser i olika delar av hennes liv. Drömmen var alltid densamma och oföränderlig in i minsta detalj.

I drömmen blev hon jagad av sin mamma ner genom en lång korridor. Men hennes mamma var blodig, storögd och livlös, precis som hon hade varit när hon och Chloe hade sett henne död på golvet hemma, som små. Av någon anledning hade drömmen alltid antagit att hon hade brutit ett ben i fallet (även om det inte fanns några officiella rapporter som stärkte detta). Så i den här drömmen släpade hennes mamma sitt brutna ben efter sig, samtidigt som hon jagade sin skräckslagna dotter.

Trots det brutna benet var hennes döda mamma alltid precis bakom henne, bara några centimeter från att få tag i hennes lilla fot och dra ner henne på golvet. Danielle sprang iväg från den hemska synen i ren terror, med blicken vänd mot slutet av korridoren. Där, i dörröppningen som verkade ligga i ett helt annat universum, stod hennes far.

Han stod alltid på sina knän med utsträckta armar och ett

riktigt stort leende på läpparna. Men det rann blod från hans händer och det var alltid i den delen av drömmen hon slogs av en intensiv panik, som väckte henne. I den sista scenen slutade Danielle att springa, fastfrusen mellan sin döda mamma och sin maniska pappa, osäker på vilken riktning som var tryggast.

Det hände också denna gång; drömmen kraschade där den alltid kraschade och väckte Danielle i ren panik. Hon satte sig sakta upp i sängen, så van vid drömmen att hon visste vad som hade hänt redan innan hon hade vaknat ordentligt. Hon tittade sömnlöst på klockan och såg att den bara var 23:20. Hon hade bara sovit i ungefär en timme den här gången, innan drömmen hade smugit sig på.

Hon la sig ner igen, väl medveten om att det skulle ta ett tag innan hon kunde somna om. Hon skakade av sig drömmen genom att påminna sig själv om att det inte var någonting hon hade kunnat göra för att rädda livet på sin mamma. Det hade hon gjort i flera år nu, varje gång hon vaknade av den återkommande mardrömmen. Även om hon hade berättat sanningen för Chloe om hur giftig deras pappa var, var det ingenting hon hade kunnat gjort för att hålla sin mamma vid liv.

Hon vände sig om och tittade på nattduksbordet. Hon sträckte sig nästan efter telefonen för att ringa Chloe. Det hade gått tre veckor sedan de pratade sist. Det hade varit spännigt och otrevligt och det hade varit hennes fel. Hon visste att hon hade projicerat mycket negativitet på Chloe, främst eftersom Chloe inte hatade deras pappa lika starkt och intensivt som hon gjorde. Danielle

hade ringt för tre veckor sedan, när hon insåg att Chloe hade väntat på att hon skulle höra av sig, eftersom även konversationen innan inte hade gått så bra – Danielle hade i princip sagt åt sin syster att inte höra av sig igen.

Men hon kände inte till Chloes schema. Hon visst inte om det skulle vara för sent att ringa 23:30. Sanningen var den att Danielle hade haft svårt för att somna innan klockan två på morgonen den senaste tiden. Ikväll var en av hennes få lediga kvällar från baren och hon behövde inte heller skriva under några papper eller dokument för renoveringen av baren som hennes pojkvän hade köpt till henne.

Hon tryckte snabbt undan alla tankar på arbete och försökte somna om. Hon visste att det skulle vara omöjligt att somna om hon började tänka på jobb och allt annat som skulle göras.

Återigen tänkte hon på Chloe. Hon undrade vilka drömmar och mardrömmar hennes syster hade om deras föräldrar. Hon undrade om hon fortfarande var upphängd på idén att frigöra deras pappa, och i så fall, om hon hade bestämt sig för att hålla det för sig själv.

Slutligen lyckades hon somna om. Det sista Danielle tänkte på innan hon somnade var sin syster. Hon tänkte på Chloe och undrade om det äntligen var dags att förlåta och glömma allting – att sluta låta minnena om deras pappa sabotera relationen med Chloe.

Hon blev förvånad över hur glad hon blev av att tänka den tanken... så glad att när hon somnade, kunde man se ett litet

leende på hennes läppar.

Den unga bartendern, som hade blivit anställd som hennes ersättare, hade lärt sig snabbt. Hon var tjugo år gammal, otroligt snygg och expert på att läsa av onyktra män. Eftersom hon gjorde så bra ifrån sig, kunde Danielle åka till sin pojkvän och byggarbetarna, som var på det nya stället där hon skulle öppna sin egen pub och restaurang inom ungefär en och en halv månad.

Idag arbetade de med värmesystemet och ventilationen i byggnaden, plus att de fixade en av väggarna i rummet längs bak i lokalen, där de större festerna skulle arrangeras. När hon kom dit satt hennes pojkvän och läste igenom ett kontrakt med en elektriker. De satt vid ett av borden som precis hade packats upp – totalt var det tre bord som Danielle skulle välja mellan, till restaurangavdelningen.

Hennes pojkvän såg att hon kom in. Han sa någonting snabb till elektrikern och kom fram för att välkomna henne. Han hette Sam Dekker och även om han inte var den ärligaste eller smartaste mannen i världen, kompenserade han med sitt snygga utseende och sluga men också raffinerade affärssinne. Han var ungefär tjugo centimeter längre än hon var, så när han gav henne en snabb kyss, var han tvungen att böja sig ner.

“Redo för dagen”, sa hon. “Vad kan jag hjälpa till med?”

Sam ryckte på axlarna och såg sig omkring på ett nästan teatraliskt sätt. “Ärligt talat tror jag inte att det är så mycket du kan göra. Allting börjar falla på plats. Det kanske låter löjligt,

men om du vill gå igenom ABC-katalogen och fundera ut vilka spritmärken du vill servera. Du kan också fundera på vart du vill placera de små högtalarna för musik och lite sådant. Det är sådana grejer som man ofta glömmer bort att ta itu med.”

“Det kan jag göra, antar jag”, sa hon, lite besviket.

Det fanns dagar då hon kom till renoveringsstället och fick en känsla av att Sam bara försökte aktivera henne med meningslösa grejer – medan han tog hand om det som var viktigt. På sätt och vis kändes det nedlåtande, men hon påminde sig också om att Sam verkligen visste vad han höll på med. Han hade redan öppnat tre barer, som var väldigt framgångsrika, och en av dem hade han sålt till ett stort nationellt företag för över tio miljoner dollar.

Och nu hade han valt att stötta hennes lilla projekt. Det var han som hade övertalat henne att öppna eget. Han insisterade på att hon hade det som krävdes för att driva ett ställe som det här, så länge han fick ta hand om uppstarten.

De flesta tjejerna som dejtade halvrika killar får smycken och bilar, tänkte hon när hon gick genom området som snart skulle bli hennes egen lounge. Jag... jag fick en bar. Det kunde vara värre, antar jag, tänkte hon. Hon kände sig lite överväldigad när hon tänkte på framtiden. Hon skulle faktiskt vara chef. Hon skulle driva hela företaget och fatta alla beslut. Hon kände sig också lite skyldig. Det kändes som att hon hade fått den här möjligheten utan att förtjäna det; bara för att hon hade fått ihop det med en kille som var bra på att starta företag. Danielle var också medveten om att det var mycket hon skulle behöva offra

och vissa grejer hon fick lov att tolerera när det gällde Sam. Hon ifrågasatte aldrig hans sena kvällar ute och hon accepterade alltid hans bortförklaringar, som möten med byggarbetare och affärsmiddagar. Hon hade deltagit i några av de mötena, så hon visste att de förekom – för det mesta.

Hon kände också att hon var tvungen att visa sin tacksamhet så mycket som möjligt. Det betydde att hon inte kunde klaga när hon inte hade sett honom på flera dagar. Det betydde att hon fick lov att ställa upp på hans förväntningar i sovrummet. Det betydde att hon inte kunde bli sur på att de aldrig hade pratade om att gifta sig, trots att hade köpt henne en bar. Danielle var ganska säker på att Sam inte hade några planer på att gifta sig. Och just nu kändes det ok, så hon tyckte inte att det var någonting att bråka om.

Dessutom... hon hade väl ingenting att klaga över? Hon hade äntligen träffat en kille som var tokig i henne – när han var närvarande – och det verkade som att hon var på väg att bli väldigt framgångsrik.

Det är för att det som verkar vara för bra för att vara sant, tenderar att vara just det, tänkte hon.

När hon gick in i rummet som skulle bli lounge, tog hon fram de digitala byggritningarna på mobilen. Hon gjorde några markeringar där högtalarna skulle stå och gjorde också en anteckning om att det kanske skulle passa med ett tonat fönster längst bak. Det var sådana detaljer som fick henne känna att drömmen höll på att bli till verklighet. På något vänster hade detta blivit hennes liv.

“Hallå...”

Hon vände sig om och såg att Sam stod i dörröppningen. Han log mot henne och såg på henne med hunger i blicken, som visade att han var sugen på henne.

“Hallå där “, sa hon.

“Jag vet att det lät som att jag vill bli av med dig”, sa han. “Men alltså... över de kommande veckorna kommer jag bara behöva några signaturer från dig.”

“Jag kommer bli helt utarbetad”, skojade hon.

“Jag hade förväntat mig att du skulle vara upptagen med att lära upp den nya bartendern. Det är inte mitt fel att vi råkade anställa ett totalt geni.” Han gick fram till henne och la sina armar runt hennes midja. Hon fick lyfta upp huvudet lite för att möta hans blick och det fick henne alltid att känna sig trygg av någon konstig anledning; som om han alltid skulle vaka över henne, bokstavligen.

“Vi kan väl kaka lunch senare idag”, sa Sam. “Något enkelt. Pizza och öl.”

“Låter bra.”

“Och imorgon... vad säger du om att åka någonstans? En strand... South Carolina eller något sådant.”

“Ok? Det låter spontant och lite konstig tajming med tanke på allt som sker just nu. Med andra ord... det låter inte alls som du.”

“Jag vet. Men jag har varit så uppslukad av det här projektet... och jag inser att jag har försummat dig. Så jag vill gottgöra dig.”

“Sam, du ger mig mitt eget företag. Det är mer än tillräckligt.”

“Ok. Då kan jag göra det av rent själviska skäl. Jag vill komma iväg från allt det här och vara naken och ensam med dig, nära havet. Låter det bättre så?”

“Det gör det, faktiskt.”

“Bra. Gå till baren och kolla till nykomlingen. Jag hämtar dig runt tolvslaget.”

Hon kysste honom och även om han besvarade det med en hastig kyss, kände hon sig rörd över det han hade sagt. Hon visste att det var svårt för honom att vara känslös och uppriktig. Hon såg sällan den sidan av honom, så när hon gjorde det, vågade hon inte ifrågasätta den.

Danielle gick tillbaka genom de mestadels tomma lokalerna i tegelbyggnaden, som snart skulle vara hennes bar-snedstreck-lounge. Det var svårt att tänka på det som hennes, men det var ändå så det var.

När hon kom ut verkade solen skina starkare än när hon hade gått in. Hon log och kämpade fortfarande med att begripa hur hennes liv hade kunnat förvandlas på det här sättet. Återigen tänkte hon på Chloe och bestämde sig för att ringa henne om ett par dagar eller så. Nu när allting annat gick så bra i hennes liv, kändes det som ett bra tillfälle att försöka reparera den ansträngda relationen mellan henne och Chloe.

Hon satte sig i bilen och åkte tillbaka till Sams andra bar – baren han hade anställt henne på för sex månader sedan. Hon var så distraherad av tanken på att åka iväg med honom över helgen att hon inte la märke till bilen som stod parkerad vid sidan av

vägen, som sedan följde henne ut i trafiken.

Om hon hade sett det, kanske hon hade känt igen föraren, även om hon inte hade sett honom på väldigt lång tid. Men i vilket fall som helst, kunde en dotter någonsin glömma hur hennes egen far såg ut?

KAPITEL FEM

När Chloe och Moulton kom fram till Garcias kontor, var Direktör Johnson redan där och väntade på dem. Det verkade som att han och Garcia hade gått igenom filerna; Garcia hade öppnat några på sin dator och Johnson hade några utskrifter framför sig.

“Tack för att ni kom så snabbt”, sa Johnson. “Vi har ett fall i som väntar i Virginia – en liten ort på andra sidan av Fredericksburg. Det är ett välbärgat område. Och jag borde förmodligen börja med att säga att offrets familj har några väldigt mäktiga politiska vänner. Det är därför vi har kallats in. Tja, det, plus att det var ett väldigt våldsamt mord.”

När Chloe satte sig ner vid det lilla bordet längst in i Garcias kontor, gjorde hon sitt bästa för att det inte skulle verka för uppenbart att hon försökte skapa lite distans mellan Moulton och sig själv. Hon var säker på att hon glänste efter gårdagskvällen. Hon hade ingen aning om hur Johnson skulle reagera om han fick reda på att de hade ett förhållande och hon ville inte veta det heller.

“Vad letar vi efter?” frågade Chloe.

“För fyra dagar sedan kom en make hem från jobbet och hittade sin hustru död”, sa Garcia. “Men det var värre än så. Hon hade inte bara mördats, utan det var ett brutalt mord. Ett flertal knivhugg – obducenten har fått det till sexton stycken

totalt. Brottplatsen var en riktig röra... blod överallt. Det var det värsta den lokala polisstyrkan någonsin sett.”

Han gav Chloe en mapp med en förmanande min. Chloe tog emot den och öppnade den sakta. Hon kikade lite på innehållet och såg en bild från brottplatsen, sedan stängde hon till den lika snabbt. Det hade sett ut mer som en bild från ett slakteri än en mordplats.

“Vem är det offrets familj känner som är så mäktig?” frågade Moulton. “Du sa att det var en politiker, eller hur?”

“Jag skulle helst inte lämna ut den informationen”, sa Johnson. “Jag vill inte att det ska verka som att byrån har favoriter när det gäller sådana ting... att vi väljer sida.”

“Hur pass involverad är den lokala polisen?” frågade Chloe.

“De har satt igång en nationell jakt efter förbrytaren och den regionala polisen har involverats”, sa Garcia. “Men de har fått order om att hålla det under radarn. Den lokala polisstyrkan är så klart upprörd, eftersom de anser att vi försvårar ett redan svårhanterligt fall, som dessutom är utanför deras komfortzon. Så ju snabbare ni kommer dit, desto bättre. Dessutom... lyssna noggrant nu: Jag valde er två eftersom jag vet hur väl ni har samarbetat förut. Och Agent Fine, det verkar som att du har talang för dessa småstadsincidenter och våldsbrott som sker inom isolerade samhällen. Men om det skulle vara så att fallet och fotografierna från brottplatsen gör er illa till mods – som om det kanske är lite för mycket att hantera så här tidigt i karriären – säg bara till. Jag kommer inte att döma er för det, inte på något sätt.”

Chloe och Moulton tittade på varandra och hon kunde se att han var lika ivrig som hon var, att ta sig an fallet. Men han kunde inte låta bli att sträcka sig efter mappen. Han gjorde en grimas när han bläddrade genom bilderna från brottsplatsen och skummade igenom den korta sammanfattningen längst bak. Sedan tittade han på Chloe igen och nickade.

“Inga problem från min sida”, sa Chloe.

“Samma här”, sa Moulton. “Och jag uppskattar möjligheten.”

“Bra att höra”, sa Johnson och reste sig upp. “Det ska bli spännande att se vad ni två kan åstadkomma. Så... iväg med er. Ni har en lång biltur framför er.”

Moulton körde FBI-bilen på kringfartsleden mot Virginia. Barnes Point låg bara en timme och tjugo minuter bort, men när man körde på kringfartsleden kändes det alltid som att destinationen låg på andra sidan planeten.

“Är du säker på det här?” frågade han.

“På vad exakt?”

“Att arbeta ihop på ett fall som det här. Jag menar... vi hånglade som kåta tonåringar för ungefär tio timmar sedan. Kommer du kunna hålla händerna i styr när vi arbetar?”

“Ta inte det här på fel sätt”, sa Chloe, “men efter vad jag såg i den där mappen är hängel det sista jag tänker på.”

Moulton nickade i samförstånd. Han svängde av vid nästa avfart och stampade på gaspedalen eftersom de hade en lång raksträcka framför sig. “Skämt åsido dock... jag hade väldigt kul

igår kväll. Redan innan vi kom hem till dig. Och jag skulle vilja göra det igen. Men när det gäller arbetet...”

“...måste vi vara strikt professionella”, avslutade hon.

“Exakt. Och, med tanke på det”, sa han, och drog ut iPad:en från mittenkonsollen, “så laddade jag ner filerna medan du packade.”

“Packade inte du?”

“Du såg min väska. Jo, jag packade. Men jag är snabb.” Han log lite gulligt mot henne när han sa det, som om hon kanske hade dröjt lite längre än han hade väntat sig. “Jag hade däremot inte tid att gå igenom filerna.”

“Trevligt, lite lättsmält billäsning”, sa Chloe.

De skrattade båda till och när Moulton vilade sin hand på hennes knä medan hon öppnade den första filen, kände sig Chloe lite mindre säker på att de skulle lyckas hålla det professionellt.

Hon granskade filerna noggrant och läste de viktiga delarna högt för Moulton. Det visade sig att Garcia och Johnson hade lyckats summera fallet väldigt väl. Polisrapporten var ganska detaljerad och det var också fotografierna. De var däremot inte lätta att se på och Chloe kunde inte klandra den lokala polisen. Hon tänkte att alla mindre polisstyrkor säkerligen skulle ha reagerat på samma sätt om de hade tilldelats ett sådant våldsamt och blodigt fall.

De delade sina tankar och teorier och när de passerade en skylt som visade att Barnes Point låg 25 kilometer bort, hade Chloe ändrat sig igen. Hon tänkte att de skulle kunna arbeta

tillsammans och vara professionella. De senaste veckorna hade hon varit så distraherad av sin fysiska attraktion till honom att hon nästan hade glömt bort hur skarp och intuitiv han kunde vara när det gällde arbetet.

Om de kunde få detta att fungera skulle hon ha det så gott som alla kvinnor på planeten längtade efter: en man som behandlade henne som en jämlike på jobbet och när det gällde intellektet, men också i sänghalmen.

Det har inte ens gått en dag, var det en röst i hennes huvud som sa. Det var Danielles röst igen. Ska du redan drömma dig bort? Herregud, du hånglade med honom i några timmar och ni låg inte ens med varandra. Du känner honom knappt och -

Men Chloe valde att ignorera de tankarna.

Istället fokuserade hon på obducentens rapport. Där stod det som Johnson hade sagt, men mer detaljerat. Och det var detaljerna hon fokuserade på. Blodet, våldet och det potentiellt politiska motivet. Hon läste noggrant och studerade texten med intensiv fokus.

“Jag tror inte att det här var politiskt motiverat”, sa hon. “Jag tror inte att mördaren var så upphängd på de politiska och mäktiga vännerna som familjen Hilyard kan ha haft.”

“Det lät självsäkert”, sa Moulton. “Förklara vidare, är du snäll.”

“Lauren Hilyard blev knivhuggen sexton gånger – i bukområdet, förutom ett hugg där kniven landade i hennes vänstra bröst. Obducenten rapporterade att knivhuggen var

ojämna och nästan ovanpå varandra, vilket indikerade att någon högg igen och igen och igen. I rapporten står det: som i blint raseri eller vansinne. Om motivet hade varit politiskt, hade det förmodligen funnits något meddelande eller en annan form av indikator.”

“Ok, då”, sa Moulton. “Jag håller med. Det är inte politiskt motiverat.”

“Det var enkelt.”

Han ryckte på axlarna och sa: “Jag börjar förstå att folk i Washington tror att allting är motiverat av politiken. Det behöver inte spela någon roll alls om nu familjen Hilyard känner någon med stort politiskt inflytande. Det är inte alla som bryr sig om sådant.”

“Jag gillar hur du tänker”, sa hon. “Men jag är inte säker på att vi kan utesluta det till 100% ännu.”

De närmade sig Barnes Point och hon var tacksam över att byrån litade så pass på dem att de blev tilldelade ett fall som eventuellt kunde ha politiska anknytningar. Det var en fantastisk möjlighet för dem båda och det var viktigt att hon såg till att det var där hennes fokus låg. Just nu var ingenting viktigare än det – inte att hennes pappa plötsligt hade dykt upp, inte hennes envisa och tungsinta syster... inte ens en potentiellt perfekt romans med mannen som satt bredvid henne.

För stunden var det fallet som var viktigast, och bara fallet. Det var mer än nog för Chloe.

KAPITEL SEX

Barnes Point var en stillsam men charmig plats, med en befolkning på nio tusen invånare. Hilyards residens låg precis utanför, i ett bostadsområde som hette Farmington Acres. Offrets make, Jerry Hilyard, hade inte kunnat återvända till hemmet sedan han hittade sin hustrus livlösa kropp. Eftersom han inte hade några familjemedlemmar i närheten, hade han blivit inbjuden att bo hemma hos några nära vänner, som bodde väldigt nära.

“Jag skulle nog ha föredragit att åka längre bort hemifrån”, sa Moulton. “Jag menar, kan du tänka dig vad den här stackars mannen går igenom?”

“Men han kanske också känner ett behov av att vara nära sitt hem”, föreslog Chloe. “Nära stället där han och hans hustru levde ihop.”

Det såg ut som att Moulton funderade på saken när han körde längre in i bostadsområdet, mot adressen som den regionala polisen hade skickat under resans gång. Det var ännu en sak som gjorde att Chloe började få allt mer respekt för hur byrån fungerade. Det var svårt att föreställa sig att så gott som all information hon behövde – adresser, telefonnummer, yrkeshistoria, brottsregister – fanns tillgänglig dygnet runt. Hon behövde bara ringa eller skicka ett e-postmeddelande. Hon antog att agenter förr eller senare blev vana med det, men just nu kände

hon sig fortfarande väldigt privilegierad av att vara en del av ett sådant välutformat system.

När de kom till adressen och gick de raka vägen upp till ytterdörren. På brevlådan stod det Lovington och själva huset var en exakt kopia av så gott som alla andra hus i grannskapet. Det var ett sådant område där husen låg ovanpå varandra, men det var samtidigt tyst och stilla – ett perfekt familjeområde där barnen kunde lära sig att cykla och förmodligen ha väldigt kul när det var jul och påsk.

Chloe knackade på dörren och den öppnades genast av en kvinna med en bäbis i famnen.

“Är det du som är fru Lovington?” frågade Chloe.

“Det stämmer. Och ni måste vara FBI-agenterna. Vi fick ett samtal från polisen för ett tag sedan och de sa att ni var på väg.”

“Bor Jerry Hilyard fortfarande här?” frågade Moulton.

En man dök upp bakom kvinnan. “Ja, jag är fortfarande här”, sa han. Han ställde sig bredvid fru Lovington i dörröppningen och lutade sig mot dörrkarmen. Han såg fullständigt utmattad ut, så uppenbarligen hade han inte haft en god natts sömn sedan han hade förlorat sin hustru på ett sådant brutalt sätt.

Fru Lovington vände sig mot honom med en stirrande blick, som fick Chloe att tänka att bäbisen i hennes armar skulle få stå ut med en del obehagliga blickar i framtiden. “Är du säker på att du klarar av det här?” frågade kvinnan.

“Jag fixar det här, Claire”, sa han. “Tack.”

Hon nickade, höll sitt barn hårdare i famnen och gick iväg.

“Kom in, antar jag”, sa Jerry.

Han ledde in dem till samma rum som han hade kommit ut från. Det såg ut som ett litet sällskapsrum, dekorerat med en hel del böcker och två eleganta fåtöljer. Jerry nästan ramlade ner i en av fåtöljerna, som om hans skelett höll på att smulas sönder.

“Jag vet att det verkar som att Claire har något emot att ni är här”, sa Jerry. “Men... hon och Lauren var goda vänner. Hon tycker att jag måste få sörja... vilket jag gör. Det är bara det att...”

Han blev tyst och Chloe kunde se att han kämpade mot en tsunamivåg av känslor, i ett försök att klara av konversationen utan att bryta ihop.

“Herr Hilyard, jag är Agent Fine och det här är min partner, Agent Moulton. Jag undrar om du skulle kunna berätta om de politiska anknytningar er familj har.”

“Herregud”, pustade han. “Det är så överdrivet. Den lokala polisen gjorde ett spektakel av hela grejen och alla tappade fattningen. Jag är ganska säker på att det var därför ni blev inkallade, eller hur?”

“Finns det någon politisk koppling?” frågade Moulton och undvek frågan.

“Laurens pappa brukade vara riktigt bra golfkompis med försvarsministern. De växte upp tillsammans, spelade fotboll ihop, allt sådant. De umgås fortfarande då och då – jagar, fiskar, och så vidare.”

“Pratade Lauren någonsin med ministern?” frågade Chloe.

“Inte så länge vi var gifta. Han kom till vårt bröllop. Vi får

julkort från hans familj. Men det är allt.”

“Tror du att det som skedde kan ha haft någon koppling till den relationen?” frågade Moulton.

“Om det skulle vara så, förstår jag inte varför. Lauren var inte ens intresserad av politik. Jag tror bara att hennes pappa vill känna sig viktig. Någon mördade hans lilla flicka så det måste vara för att han känner viktiga personer. Han är lite utav en skitstövel på det sättet.”

“Vad kan du berätta om de sista dagarna i Laurens liv?” frågade Chloe.

“Jag har redan berättat allt för polisen.”

“Vi förstår det”, sa Moulton. “Och vi har kopior på deras rapporter. Men för att vi ska få en så tydlig bild som möjligt, kan det hända att vi måste ställa några frågor som du kanske redan har svarat på.”

“Ok, jag förstår”, sa Jerry.

Chloe tänkte att det verkade som att han inte var helt närvarande. Han såg väldigt fränkopplad ut. Om hon inte redan visste vilken traumatisk situation han befann sig i just nu, hade hon förmodligen trott att han var drogad.

“Den första frågan kanske låter löjlig med tanke på vad som har hänt”, sa Chloe, “men är det någon som har skäl att vara upprörd på din hustru?”

Han skakade på huvudet. När han pratade var det med darr på rösten, och det lät som att han hade fastnat i en oändlig gäsp. “Nej. Lauren höll sig för sig själv. En introvert. Det hade till och

med blivit värre på senare tid... hon var liksom innesluten i sig själv, om ni förstår vad jag menar?”

“Någon idé varför?”

“Hon har haft det svårt i livet. Struliga föräldrar och allt det där. Hon var lite utav en mobbare på gymnasiet. Jag antar att det är vad man skulle kalla henne nuförtiden. Eller kanske rent av elak. Hon hade tänkt en del på det där den senaste tiden. Jag tror att det blev värre på grund av den jävla gymnasieåterföreningen hon blev inbjuden till.”

“Var hon orolig över festen?” frågade Chloe.

“Jag vet inte riktigt. Det gjorde henne ledsen, tror jag... när hon tänkte på de hon hade varit elak mot.”

“Tog ni studenten tillsammans?” frågade Moulton.

“Det gjorde vi.”

“Gick ni båda på gymnasieåterföreningen?”

“Gud, nej. Jag hatar sådana tillställningar. Folk bara låtsas vara någon de inte är och låtsas dessutom gilla varandra, även om de hatade varandra på gymnasiet. Nej. Jag stannade hemma.”

“Du sa att hon var en introvert”, sa Chloe. “Hade hon några vänner?”

“Hon hade några stycken. Claire var en av dem. Och vännerna hon hade var som familj. De stod varandra otroligt nära.”

“Har du pratat med dem sedan incidenten?” frågade Moulton.

“Bara en. Hon ringde strax efter att hon fick veta, för att fråga om jag behövde någonting.”

“Är det vänner som kanske gick med henne till

gymnasieåterföreningen?”

“Ja. Claire gick också. Men hon är också lite introvert. Jag tror att hon gick mest av nyfikenhet.”

“Har du och Lauren några barn? frågade Chloe. “I ett område som detta är det lätt att anta att det finns minst ett barn i varje hus.”

“Vi har två. Vår äldsta, Victoria, är arton; hon började på universitet i år. Hon... tja, hon valde att vara med sina morföräldrar under den här svåra tiden. Och vår yngsta – Carter – ville följa med henne. Jag har aldrig haft någon bra relation med mina svärföräldrar, men det är underbart att mina barn kan vara med dem just nu. Jag känner mig som en värdelös far, men om mina barn var här skulle jag nog tappa greppet helt, tror jag.”

“Har du något emot att dina barn är med sina morföräldrar just nu?” frågade Moulton.

“Jag vill ha dem här med mig... bara för att få se dem. Men jag är en enda röra. Och tills huset är i bättre form... så är det bäst för dem att vara där.”

“Du sa att din äldsta valde att vara med dem nu”, sa Moulton. “Varför då?”

“Hon ville bara skynda sig ut ur huset. Hon och Lauren hade en besvärad relation under de senaste åren. Jobbiga mamma-dotterproblem. Vår dotter... hon tog med sig killar hem, smög sig ut ur huset om nätterna. Hon gjorde det redan när hon var tretton. När hon var femton var vi rädda att hon hade blivit gravid. Och som ni kan räkna ut... Lauren var trettiosju. Vi fick vår första

dotter när vi var nittio.”

Chloe tänkte att den röriga familjesituationen inte kunde göra det lättare för Jerry Hilyard just nu. Hon tyckte inte att det var nödvändig att gräva mer i det just nu, även om det kunde vara en bra idé att prata med dottern längre fram.

“Herr Hilyard, skulle du ha något emot om vi såg oss omkring hemma hos dig?” frågade hon.

“Det går bra. Poliskommissarien och hans män har varit ut och in några gånger. Koden för att komma in är två-två-två-åtta.”

“Tack, herr Hilyard”, sa Moulton. “Var snäll och hör av dig om du kommer att tänka på något annat. Just nu tror jag att vi skulle vilja prata med fru Lovington för att se om hon har något att berätta.”

“Hon har berättat allt hon vet för polisen. Hon börjar bli irriterad, tror jag.”

“Hennes make då? Kände han din hustru väl? Umgicks ni någonsin, ni fyra?”

“Nej. Claires make jobbar en hel del på annan ort. Jag pratade med honom över FaceTime för att kolla så att det var ok för honom att jag bodde här ett tag. Och det var ändå mest Claire och Lauren som umgicks. De sågs varje vecka – drack vin ute på verandan och de bytte hus varje vecka.”

Claire kom långsamt in i rummet, vilket innebar att hon hade fått bäbisen att somna.

“Och vi brukade göra det som alla kvinnor gör. Vi pratade om våra makar och nostalgiska minnen. Jag berättade för henne om

allt som var härligt och jobbigt med att ha en ny bäbis hemma. Och, nu på senare tid, pratade vi en del om svårigheterna hon hade med sin dotter.”

“Vad kan du berätta för oss om Lauren, som kan ha fått någon att vilja mörda henne?” frågade Chloe.

“Lauren gjorde några val på gymnasiet som hennes föräldrar inte var så förtjusta i”, svarade Claire. “När Lauren tog studenten och fick sin första dotter... tja, då blev det inget universitet för hennes del.”

“De tyckte att det var pinsamt”, tillade Jerry. “De blev förbannade och flyttade till New Hampshire. De sprider lögner om Lauren till vår dotter närhelst de kan.”

“De försöker kompensera för de misstag de gjorde när de uppfostrade Lauren”, sa Claire. “Riktiga skitstövlar.”

Chloe fick känslan av att de lätt kunde fortsätta snacka skit om morföräldrarna i all oändlighet, så hon frågade istället: “Fru Lovington, kan du tänka dig att Lauren hade några fiender eller andra svårartade relationer?”

“Inte utanför familjen. Och även om de är riktiga idioter, skulle de absolut aldrig göra något sådant. Det här... det här är så bedrövligt.”

Moulton sträckte ner handen i innerfickan och tog fram ett visitkort. Han la det på soffbordet och tog ett steg bakåt. “Snälla ni... om ni kommer att tänka på något annat, kontakta oss genast.”

Både Claire och Jerry nickade barskt. Konversationen hade varit kort, men det hade varit krävande för båda två. Chloe och

Moulton gick ut genom den besvärade tystnaden.

När de kom ut och var på väg mot bilen pausade Chloe ett slag på trottoaren. Hon tittade ner längs gatan, ner mot Hilyards hus, och såg att man nästan kunde se det. Men hon fick ändå känslan av att Moulton hade rätt. Kanske var det lite för nära. Och om sovrummet fortfarande såg ut som det gjorde i fotografierna som Johnson hade visat dem, vore det lite makabert av honom att bo så nära mordplatsen.

“Redo att besöka huset?” frågade Chloe.

“Inte direkt”, sa Moulton, med bilderna fastsatsade på hornhinnan. “Men jag antar att vi måste börja någonstans.”

De gick tillbaka till bilen och körde tillbaka samma väg de hade kommit. Chloe försökte intala sig själv att det inte skulle vara så illa som det hade varit på bilderna – allt det illröda blodet och de blekvita lakanen.

Det tog hela tjugo sekunder att köra fram till Hilyards hus. Det faktum att det var så likt Lovingstons hus – och nästan alla andra hus i kvarteret – var jävligt läskigt enligt Chloe. De gick in genom ytterdörren med koden som Jerry Hilyard hade gett dem och klev in i ett knäpptyst hus där tiden stod stilla.

Eftersom de visste exakt varför de var där, gick de direkt upp till andra våningen. Det största sovrummet var lätt att hitta – det var rummet längst ner. Genom den öppna dörren kunde Chloe redan se röda strimmor av blod på mattan och lakanen.

Men hon kände sig lättad när hon såg att brottsplatsen inte

var lika extrem som den hade sett ut på bilderna. Först och främst hade kroppen avlägsnats. Sedan hade blodfläckarna torkat i några dagar, vilket gjorde att de var lite mattare i färgen.

De gick fram till sängen, försiktiga med att inte trampa i några blodfläckar på mattan. Hon kunde se att några redan hade trampat i fläckarna av misstag, vilket förmodligen var poliser eller kanske obducenten. Chloe vände blicken mot andra sidan av rummet, där hon såg en byrå och en plattskärmad tv som var upphängd på väggen. Hon tittade säkert på tv när det inträffade, kanske för att slippa tänka på allt som hade hänt på gymnasieåterföreningen...

Chloe gick sedan ner för trapporna och såg sig omkring. Hon kunde inte se några tecken på att förbrytaren hade brutit sig in och inga tydliga tecken på att något hade blivit stulet. Hon såg sig omkring i vardagsrummet, köket och gästrummet. Hon gick till och med ut på terrassen på baksidan och såg sig omkring. Det stod ett litet trädgårdsbord i hörnet. Mitt på bordet, under parasollet, stod det en askkopp.

Chloe hummande betänksamt för sig själv när hon tittade ner i askkoppen. Där låg det inga cigarettfimpar, men en annan typ av aska och papper. Hon böjde sig ner och sniffade på innehållet. Det var uppenbarligen marijuana. Hon sorterade sina tankar och undrade för sig själv om det kunde vara relevant på något vis.

Chloe hoppade till lite när telefonen ringde. Moulton, som kom ut till henne på terrassen, flinade när han såg hur skrämmd hon hade blivit. Hon himlade med ögonen och svarade på

samtalet, som kom från ett okänt nummer.

“Det här är Agent Fine”, svarade hon.

“Det här är Claire Lovington. Jag tänkte att du säkert ville bli informerad om att en av mina vänner, Tabby North, precis ringde hit. Hon var en av Laurens närmsta vänner och en av de kvinnorna som Jerry nämnde. Hon frågade om någon från polisen hade kommit för att prata med mig. Jag berättade att FBI hade varit här och hon skulle vilja prata med er.”

“Har hon någon relevant information att ge oss?”

“Ärligt talat... det vet jag inte. Förmodligen inte. Men det här är ett ganska litet grannskap. Jag tror att de vill göra allt de kan för att hjälpa till. De kommer säkert vara hjälpsamma.”

“Bra. Skicka hennes nummer är du snäll.”

Chloe la på och berättade för Moulton vad kvinnan hade sagt. “Det var Claire. Hon sa att en av Laurens andra vänner hade ringt för att se om det fanns några nyheter. Hon skulle vilja prata med oss.”

“Bra. Ärligt talat... jag är så gott som klar här. Det där sovrummet är bara kusligt.”

Det var en bra beskrivning. Chloe kunde fortfarande se bilderna i sitt huvud, och det kändes bara fel att se rummet som det var nu, tomt och övergivet, utan någon kropp.

Men de gick ändå tillbaka till sovrummet och såg sig omkring en sista gång, lite mer noggrant. De gick också in i badrummet, den stora klädkammaren och de tittade även in under sängen. När de inte kunde hitta något av värde åkte de iväg, ut från

grannskapet Farmington Acres. Chloe tänkte återigen på hur otroligt gemytligt området var – ett perfekt bostadsområde för de som ville starta familj och skapa en trygg framtid.

Så länge du var ok med att det då och då skulle ske ett mord.

KAPITEL SJU

Tabby North var rödhårig och hade en kropp som fick Chloe att tänka att hon var på gymmet minst fyra dagar i veckan; det var en kropp som, enligt Chloe, skulle må bra av lite stadigare måltider. Hon var väldigt vacker på ett uppenbart sätt, men det såg ut som att en stark vind skulle kunna svepa bort henne.

Chloe och Moulton träffade Tabby i hennes hus och det visade sig att hon dessutom hade tagit sig friheten att bjuda in en annan nära vän, en kvinna som såg ut som att hon förmodligen var Tabbys gymkompis. Den här kvinnan hette Kaitlin St. John, och hon satt och grät när Chloe och Moulton dök upp. De samlades på Tabbys inglasade terrass, där Tabby bjöd på en karaff med lavendellemonad. Chloe kunde inte låta bli att slås av hur pretentiöst det kändes att sitta där med dessa kvinnor som närmade sig fyrtio, med minimala midjemått och trendiga hälsotokiga drinkar.

Direktör Johnson som tycker att du är så bra på att hantera människorna som bor i de här välbärgade grannskapen skulle bara veta hur du sitter och tänker nu, tänkte hon för sig själv.

För att vara artig smuttade hon lite på lemonaden. Trots sina negativa fördomar var det faktiskt väldigt gott.

“Jag antar att ni redan har pratat med polisen?” frågade Chloe.

“Ja”, sa Tabby. “Och även om jag förstår att de gör sitt bästa, var det ganska uppenbart att de inte hade någon aning om vad

de höll på med.”

“De är också skrämda”, sa Kaitlin.

“Skrämda av vadå?” frågade Moulton.

“Av att mordet kan ha en politisk koppling. Jag antar att ni vet att Laurens pappa är god vän med försvarsministern. Jag är säker på att den lokala polisen helst vill undvika en mediacirkus, så länge det är möjligt.”

“Så, har det en politisk koppling?” frågade Tabby.

“Det är alldeles för tidigt för att veta det”, sa Chloe. Hon började redan få en obehaglig vibb av de två kvinnorna. Hon tvekade inte på att de sörjde Laurens bortgång; det var uppenbart och Kaitlin hade också gråtit när de kom. Men hon kunde också se framför sig hur de två kvinnorna satt och skvallrade om alla i stan – kanske tillsammans med Lauren Hilyard och Claire Lovington. Hon undrade om de kunde hålla någonting för sig själva, eller om allting de pratade om nu skulle spridas ryktesvägen så fort de hade åkt därifrån.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.